

Laat me sterren zien

Van dezelfde auteur

Verliefd en verloren
Wanhopig verliefd
Haat me

Laat Me
STERREN

ZIEN

Lizzie van den Ham

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Laat me sterren zien
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk oktober 2016
ISBN 978-94-6318-111-2
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Je mag wel wat vrolijker kijken, lieve schat.’

Tori trok een gezicht naar zichzelf in de spiegel terwijl ze wat pieken van haar goudblonde haar nog maar eens een keer in de strakke knot in haar nek probeerde te wurmen. Bah... ze zag er niet uit. Ze was natuurlijk verplicht om een officieel Elite-mantelpakje te dragen als ze straks van boord ging, maar dat marineblauw deed helemaal niets voor haar. Ze was al zo bleek en deze afgrijselijke outfit maakte het alleen maar erger. Of misschien lag het wel aan de TL-buizen die hier boven de spiegel hingen. Wie hing er nou dat soort lampen boven een spiegel?! Wilde de ingenieur die dit schip gebouwd had soms iedere vrouw die zich omkleedde een minderwaardigheidscomplex aanpraten?

Tori zuchtte. Het kwam gewoon doordat ze dit soort kleding haatte. En wat het allemaal nog erger maakte, was de gedachte aan al die paparazzi die straks op de loer zouden liggen en haar vast met hun flitsende toestellen zouden verblinden. Ze kon beter nu alvast haar onschuldige-maar-toch-professionele glimlach oefenen, dan ging ze straks niet zo af.

Zorg dat je goed voor de dag komt, lieverd. In haar hoofd kon ze haar moeders stem horen spreek-zingen. Alsof het leuk was om de hele dag op haar tenen te moeten lopen en te werken aan haar ‘uitstraling’.

‘Ja, mam,’ gromde ze tegen iemand die hier helemaal niet was maar toch altijd over haar schouder meekeek. Nogmaals duwde ze een lok haar achter haar oor en daarna deed ze nog maar een laagje mascara op. Gewoon voor de zekerheid.

Om al dat betuttel te ontlopen was ze nou juist Mars ontvlucht. Dit was het begin van een nieuw leven voor haar: een leven dat echt *van haar* was. Zodra het schip de oppervlakte van de rode buurplaneet van de Aarde had verlaten en koers richting Saturnus had gezet, was Tori naar haar privévertrek gevlucht om de hordes journalisten te ontlopen die ook blijkbaar allemaal aan boord waren. Toegegeven, die lui waren er waarschijnlijk omdat ze een rapportage moesten maken over de nieuwe sonde die vanaf Desida Twee (het ruimtestation waar ze zou gaan

werken) werd gelanceerd... maar toch. Je wist maar nooit wie het ineens in zijn botte hoofd zou halen om van *haar* een nieuwsitem te maken. Tenslotte was ze niet zomaar iemand. Ze was Victoria Weiss, rebelse dochter van de Groot-Germaanse ambassadeur op Mars.

En wat haatte ze dat hokje waar iedereen haar in wilde plaatsen. Ze wilde helemaal geen Elite-icoon zijn. Waarom had ze geen oudere zus die in de spotlights kon staan? Dan had zij mooi in de schaduw kunnen verdwijnen en haar eigen ding kunnen doen zonder zich druk te maken om wat haar ouders precies van haar verwachtten: van haar, hun enige kind.

Tori gaf zichzelf een aarzelende glimlach in de spiegel, en keerde zich toen om op haar torenhoge hakken. Hoewel ze een nieuwe start wilde maken, was ze eigenlijk wel blij dat ze wat oude bekenden zou zien als ze straks van boord zou gaan en haar eigen leven op Desida Twee zou beginnen. Zij had een stageplek gevonden op de afdeling Astrobiologie, en twee vriendinnen van haar werkten op de afdeling Cartografie. Anna en Shirley – de twee Amerikaanse meisjes waarvan haar moeder altijd had gezegd dat ze ‘te anders’ waren. De vriendinnen waar ze helemaal geen vriendschap mee had moeten aanknopen. Nee; haar ouders wilden blijkbaar dat ze alleen omging met meisjes die een soort kloon waren van haarzelf.

Anna was een maand geleden afgestudeerd aan de Universiteit van Noord-Mars en had een graad in geologie. Nu zat ze in het team dat voor het eerst in de geschiedenis alle manen van Saturnus in kaart ging brengen. En Shirley had op dezelfde afdeling een stageplek weten te regelen. Als het goed was, zouden ze met zijn drietjes op een aantal missies gaan naar de maan Enceladus. Tori zou daar monsters nemen van het ondergrondse water dat de maan bevatte, en haar twee vriendinnen zouden het oppervlak in kaart brengen. Desida Twee was een geweldig ruimtestation waar wetenschappers uit allerlei regio’s samenwerkten: mensen uit Canadees Groenland en de Tien Staten van Amerika, bijvoorbeeld. Voor Tori was het een gouden kans om haar Engels te perfectioneren en nieuwe, internationale vrienden te maken.

‘We naderen nu Desida Twee,’ brabbelde een metalen stem vanuit een intercom boven haar hoofd. ‘Eerste aanmeerpunt: de Saturnusboulevard. Deze cruiser zal daarna nog stoppen bij Hydrocultuur en de Algemene Vrachtruimte. De Vrachtruimte is het eindpunt van deze vlucht.’

Tori liep al naar haar rolkoffer om die te pakken en richting uitgang te gaan toen ze plotseling stopte en zich bedacht. Waarom zou ze eigenlijk? Oké, het was natuurlijk het snelst om via de Saturnusboulevard naar haar nieuwe appartement te gaan, maar dat wisten al die journalisten uiteraard ook. Misschien moest ze gewoon lekker blijven zitten en er later uit gaan. Ze zag er niet echt naar uit om met haar bagage en op deze hoge hakken door een vrachtruimte te banjeren, maar dat was altijd nog minder erg dan belaagd worden door opdringerige journalisten die wilden weten waarom de dochter van Ambassadeur Weiss op twintigjarige leeftijd had besloten om Mars helemaal achter zich te laten en haar studie af te ronden aan boord van een ruimtestation dat zo ver mogelijk van huis was.

Met een grijns trok ze haar tablet uit haar zak om Anna een bericht te sturen: ‘w8 maar niet op me bij de boulevard... ik ga via de vrachtruimte. Valt minder op!!’ Yep... dit was het beste idee van de dag wat haar betreft. Met een grijns liet ze zich weer achterover zakken in de luie stoel die naast het raam stond. Buiten hing Saturnus zwiëgend in de ruimte. Haar nieuwe thuis. Het zag er zo prachtig uit: de ringen van de planeet waren nog veel mooier dan op de foto’s die iedereen natuurlijk kende, maar het allermooiste was op dit moment Desida Twee. Het zonlicht werd gereflecteerd door de panelen aan de buitenkant van het station, en daardoor leek het wel een soort zwevende stad bezaaid met diamant. Prometheus, een van Saturnus’ kleinere manen, hing er als een soort wachter naast.

Hoewel ze nu die chique kleren wel weer uit kon trekken, besloot Tori dat maar voor op haar kamer te bewaren. Ze had geen idee hoeveel tijd ze nog had voor ze bij de vrachtruimte aan zouden komen, en ze wilde natuurlijk niet te laat komen. Ze had geen idee waar deze cruiser heen ging nadat het eindstation bereikt was...

Tori wierp vol verlangen een blik op haar koffer: die zat tot de nok toe vol met vrijetijdskleding gebaseerd op wat mensen in de twintigste eeuw op Aarde hadden gedragen. Het waren kleren die ze van haar ouders nooit in het openbaar had mogen dragen, want dat was niet ‘zoals het hoorde’. Ze had haar shirts met muziekbands uit de jaren zestig en zeventig van die eeuw alleen thuis mogen dragen, en zelfs dat had vaak voor ruzie gezorgd... want stel je voor dat de bedienden erover zouden roddelen. Dan zou straks iedereen weten dat de dochter van Ambassadeur Weiss het vertikte om binnenshuis Elitekleding te dragen. Een dochter met een hang naar het verleden en een hekel aan het stickertje ‘Elite’ was uiteraard totaal ongepast voor een man die het hele noordelijke halfmond van Mars regeerde met ijzeren vuist.

‘Luchtsluis gesloten. Passagiers kunnen momenteel niet meer van boord. De volgende halte is Hydrocultuur,’ dreunde de stem op de intercom.

Tori grinnikte. Het was bijna jammer dat ze de teleurgestelde gezichten van al die irritante journalisten zou missen. Die zouden nu wel paniekerig rondrennen op de Boulevard en zich afvragen waar ze heen was. Of misschien ook wel niet: de meesten waren hier omdat commandant Kelso, het hoofd van Desida Twee, onlangs vlakbij Saturnus een klein zwart gat had ontdekt en daar vanavond voor het eerst een sonde naartoe zou sturen. En dat betekende dat er misschien wel contact zou worden gemaakt met intelligent leven aan de andere kant van het sterrenstelsel, of waar het zwarte gat dan ook heen ging. Er werd dan ook wel gefluisterd dat haar aanwezigheid hier betekende dat Ambassadeur Weiss een oogje in het zeil wilde houden en zijn dochter als trouwe spion had gestuurd. Maar niet dus. Ze was hier helemaal uit eigen beweging heen gekomen.

‘Algemene Vrachtruimte: laatste aanmeerpunt,’ verklaarde de robotstem. ‘Alle passagiers dienen hier uit te stappen. Vergeet u alstublieft niet uw bagage mee te nemen.’

Terwijl Tori de gang uitliep en haar koffer meesleurde, dacht ze terug aan de treinreis die ze ooit eens had gemaakt om haar opa en oma te bezoeken in Groot-Germanië, op Aarde. Het was een reis van Bar-

celona naar Kiel geweest, en in die tijd was het voor Elitairen nog wel redelijk veilig geweest om zo te reizen. Ook al had ze steeds angstvallig een oogje moeten houden op haar koffer (en hem zelfs steeds mee moeten nemen als ze naar de WC ging) had Tori zich toch opvallend vrij gevoeld. Niemand had op haar gelet en haar gezegd hoe ze zich moest gedragen. Ze had zichzelf kunnen zijn... en dat zou ze hier op Desida Twee ook weer gaan doen.

Toen de luchtsluis met een sissend geluid openging, bleek Tori de enige overgebleven passagier te zijn die nog van boord moest. Er was geen sterveling, en weer moest ze heimelijk glimlachen. Met een beetje mazzel zouden de paparazzi haar straks niet eens meer herkennen als ze zich eenmaal had omgekleed en met haar vriendinnen een drankje ging doen op de Boulevard. Haar hippiekleren zouden de beste vermomming ooit zijn.

Haar hakken tikten driftig op de aluminiumvloer toen ze op weg ging naar de uitgang van de vrachtruimte, en de wieltjes van haar koffer ratelden vrolijk mee. Allemachtig, deze ruimte was werkelijk enorm. Tori knipperde tegen het koude licht van de TL-lampen boven haar hoofd en ze keek verdoofd om zich heen. Ze had eigenlijk geen idee waar ze heen moest. Nergens hingen borden.

Toen ze dus maar stug door bleef lopen, kreeg ze ineens drie mannen in het oog die helemaal aan het eind in de linkerhoek van de hangar vrachtcontainers stonden in te checken. Waarschijnlijk kwamen die van de manen van Jupiter; Tori kon de Russische labels op de zijkant lezen. Nadat Rusland keihard was vernederd in de Grote Oorlogen, waren de meeste Russische Elitairen verkast naar Ganymedes en Europa, de twee grootste manen van Jupiter.

Tori tuurde naar de werklui. De langste van de drie was waarschijnlijk de leidinggevende van de andere twee, want hij leek zo van een afstand het minst uit te voeren. Misschien moest ze hem de weg maar eens vragen. Ze boog af en zette koers naar de drie mannen. Terwijl ze een beetje heupwiegend naar hen toeliep, keek de 'baas' van de andere twee plotseling op en zijn donkere ogen boorden zich in de hare voordat zijn blik langzaam afgleed naar haar onberispelijk geklede li-

chaam. De hoek van zijn mond trok op in een nauwelijks waarneembaar, misprijzend lachje voor hij weer opkeek. Hij schudde zijn blonde hoofd zelfs even.

Oké... wat zou ze nou beleven? Waarom keek die vent haar zo minachtend aan? Mocht ze hier soms niet op hoge hakken lopen? Goed, ze viel hier wel erg uit de toon; het was net of ze auditie kwam doen voor *Sex and the City* en in plaats daarvan per ongeluk de studio van *Star Trek* was binnen komen lopen, maar dan nog... hij had er geen moer mee te maken wat ze aan had of hoe ze eruit zag.

Op dat moment zag ze plotseling een paar liftdeuren in de hoek opdoemen. Mooi, dan hoefde ze tenminste die akelige vent niet om de weg te vragen. Tori stopte bij de linker liftdeur en wilde met haar vinger al op het knopje ernaast drukken toen haar oog viel op de woorden die dwars over de deur waren geschilderd: ‘VRACHTLIFT – niet voor personeel’.

Toen ze zich weer omdraaide, stond hij vlak achter haar.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ informeerde hij met een duidelijk geamuseerde blik in zijn ogen. Zijn Engels klonk Brits.

‘Nou, ik mag hopen van wel,’ antwoordde Tori wat sarcastisch. Ze keek naar hem op en zag toen pas dat zijn ogen helemaal niet zo donker waren als ze van een afstandje hadden geleken: ze waren net zo blauw als de lucht op Aarde, maar zijn donkere wenkbrauwen en wimpers gaven hem een donkere oogopslag. ‘Je zou me allereerst enorm helpen als je me niet zo minachtend aan zou kijken.’

Het kleine lachje dat om zijn mond speelde verbreedde zich tot een scheve grijns, en Tori kon niet voorkomen dat ze hem gefascineerd aanstaarde. Wauw; hij was echt prachtig. En sexy. En hij lachte haar duidelijk midden in haar gezicht uit.

Met zijn hoofd een beetje scheef keek hij haar onderzoekend aan. ‘Nou, nou. Voor zo’n netjes aangeklede Elitaire dame heb je bepaald weinig manieren,’ antwoordde hij langzaam. ‘Met geld kan je blijkbaar niet *alles* kopen.’

Haar mond viel open. ‘Pardon? Wat is jouw probleem? Ik weet niet wat je baan hier aan boord is, maar vandaag heb je wat mij betreft maar

één taak en dat is mij de weg wijzen alvorens weer uit mijn leven op te hoepelen. Goed?’

Opnieuw dat geamuseerde trekje bij zijn mondhoek. ‘Zie je? Dat bedoel ik dus. Maar waarom volgt u mij niet, *Hoogheid?*’ De spot in zijn stem liet haar koken. Voordat ze iets terug kon zeggen, liep hij naar de andere hoek van de hangar, waar hij op een paar knoppen drukte en een rolluik omhoog liet glijden waarachter een gewone lift verstopt bleek te zitten.

Tori schreed waardig langs hem heen en gaf hem een koel knikje voordat ze de lift instapte. Toen er vervolgens niets gebeurde en de irritante, bloedmooie man voor haar bleef staan waar hij stond, nog steeds met die spottende blik in zijn ogen, zuchtte ze ongeduldig. ‘Moet ik ergens een muntje ingooien zodat dit ding omhoog gaat, of wat?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘En alweer dat geld, hè. Denk je dat je daar alles mee kan oplossen?’

Ze zette een stap naar voren. ‘Nou, weet je wat? Als deze lift toch nergens heengaat, dan bel ik wel een taxi. Dan kom ik tenminste vandaag nog bij mijn nieuwe appartement aan. Ik vind het toch niet erg om met geld te smijten, dus...’ Vanuit haar ooghoek zag ze plotseling dat hij zijn vinger op het knopje buiten de lift hield... en er daarmee waarschijnlijk voor zorgde dat ze hier nog steeds met hem stond te praten.

‘Wel heb je ooit,’ ontplofte ze. ‘Laat die knop los. *Nu meteen!*’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘En als ik dat niet doe?’

Tori balde haar vuisten. Deze man was serieus onmogelijk. ‘Dan trek ik deze idioot hoge schoenen uit waar ik niet eens echt op kan lopen, en dan gebruik ik die om je mooie blauwe ogen *echt* blauw te slaan. Wat dacht je daarvan?’

Ze voegde de daad bij het woord en trok gelijk haar knellende schoenen uit om ze in haar ene hand te klemmen. Al snel kwam ze erachter dat dat een stom idee was geweest: de vervelende man torende nu echt boven haar uit. Haar hart sloeg een slag over toen hij langzaam een stap naar voren deed.

Ze hield haar adem in toen hij naar voren leunde en vlak bij haar gezicht mompelde: ‘Zei je nou dat ik mooie ogen heb?’

Langzaam voelde Tori een vreselijke rode blos omhoog kruipen op haar wangen. Voordat ze zelfs maar de kans had om een scherp antwoord terug te geven, gleden de liftdeuren eindelijk dicht. Blijkbaar had hij er genoeg van om spelletjes met haar te spelen... of dacht hij dat hij gewonnen had.

2

‘Binnen!’ riep Tori toen de deurbel ging. Dat zouden Anna en Shirley wel zijn. Ze had hen net weer een bericht gestuurd om te laten weten dat ze in haar appartement was aangekomen zonder ook maar één journalist tegen het lijf te lopen.

De deuren gleden sissend open en twee meiden tuimelden haar nieuwe woonkamer binnen. ‘Weiss Woman!’ jubelde Anna, en kneep haar zowat fijn in een knuffel terwijl haar bruine krullen op en neer dansten. Shirley sloeg haar armen op haar beurt om hen tweeën heen.

‘Hoe is het?’ zei ze, haar ogen vrolijk onder haar kortgeknipte blonde haar.

‘Goed, nu ik Mars achter me heb gelaten,’ antwoordde Tori met een grijns. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat ik hier ben!’ Ze gebaarde de kamer rond. Ze had al wat kleren uitgepakt en zelfs al wat posters opgehangen uit haar twintigste-eeuwse collectie. Jim Morrison, Alice Cooper en Nirvana sierden nu de wanden van haar woonkamer. Zelf had ze inmiddels een wijnrode, ribfluwelen broek met wijde pijpen aan, zwarte sneakers, en een olijfgroen T-shirt dat prachtig kleurde bij haar groene ogen. Haar haren golfdén als een goudblonde waterval over haar smalle schouders.

‘Wauw, je ziet er rebels uit,’ merkte Shirley op met een schittering in haar grijze ogen. ‘Als je moeder eens wist...’

‘Ja, maar ze weet van niks. Ik heb ook wel wat Elite-bloesjes ingepakt zodat ik me netjes aan kan kleden voor onze videogesprekken, maar misschien moet ik ze gewoon wegdoen.’ Tori haalde haar schouders op. ‘Ik bedoel, wat gaat ze doen als ze ziet dat ik ‘gewone’ T-shirts draag? Hierheen vliegen en me dwingen me om te kleden?’

Anna grijnsde ondeugend. ‘Je weet maar nooit. De Groot-Germaanse Ambassadeur heeft overal zo zijn mannetjes zitten.’

Tori zuchtte. ‘Anna, waarom vind je mij eigenlijk aardig?’ vroeg ze, en het was niet eens een grap. Ze wilde het niet aan zichzelf toege-

ven, maar de hele woordenwisseling met die intimiderende man in de vrachtruimte hield haar nog steeds bezig. Ze was er echt door van slag. De lange, blonde leidinggevende had maar één blik nodig gehad om haar in een hokje met ‘verwend, rijk meisje’ te plaatsen. Was ze dat? Ze vond haar ouders veel te bemoeizuchtig en ze wilde haar eigen plan trekken, maar wie weet was ze wel veel snobistischer dan ze zelf door had.

Anna snoof ongelovig. ‘Waarom? Nou, omdat je cool bent. Je bent een betrouwbare en lieve vriendin, je hebt gevoel voor humor en je houdt vast aan je idealen. En dat soort mensen zijn mijn *crowd*.’

‘Daar sluit ik me bij aan,’ zei Shirley. ‘Hoezo wil je dat weten?’

Tori beet op haar lip. ‘Ach, niks. Ik dacht gewoon ineens... ik ben heel beschermd opgegroeid en ik weet niet zoveel over de wereld buiten mijn eigen kleine wereldje. Misschien ben ik wel heel raar of zo.’

‘Daarom heb je ons!’ riep Anna uit. ‘Voordat wij op Mars belandden, woonden we allebei in oorlogsverscheurd Florida, weet je nog? Daar kunnen we je van alles over vertellen.’

‘Ja, maar dat is niet hetzelfde als het zelf meemaken.’

‘Dat niet,’ zei Shirley, ‘maar geloof me, je hebt niets gemist. Je mag blij zijn dat je met je ouders naar Mars bent verhuisd toen je vijf was. Jij hebt die oorlogen op Aarde niet meegemaakt.’ Ze haalde afwezig een hand door haar pixie-haar; de blik in haar grijze ogen was plots mijlenver weg.

Tori knikte beduusd. Shirley had al zo veel meegemaakt. Ze had haar vriendinnen niet alles verteld, maar het was duidelijk dat ze geen plezierige dingen had meegemaakt in Texas voordat ze naar Florida was verhuisd.

De drie meisjes besloten de rest van Tori’s spullen uit te pakken en ondertussen over van alles en nog wat te kletsen.

‘Je hebt ook niet veel meegenomen,’ merkte Shirley op terwijl ze het laatste T-shirt op de kleine stapel in de kast legde. ‘Waarom heb je niet wat meer ingepakt?’

‘Omdat ik helemaal opnieuw wil beginnen,’ antwoordde Tori. ‘En trouwens, ik heb alleen de kleren meegenomen die ik echt *wil* dragen...’

niet de kleren die ik zou moeten dragen. En mijn moeder heeft m'n tassen niet eens gecheckt. Ongelofelijk, hè?’

‘Ach, de enige kleren die je hier verplicht moet dragen tijdens onze missies zijn cryo-pakken,’ merkte Anna droog op. ‘En die krijg je gewoon van de afdeling.’

Tori grinnikte. ‘Da’s waar. Hé, nu we klaar zijn met uitpakken kunnen jullie me de rest van het station laten zien. Ik ben hier zo’n beetje naartoe gerend met een zak over mijn hoofd om die nieuwsgierige lui van de Martian Herald te ontlopen, maar nou wil ik wel wat zien.’

‘Oh ja, die journalisten.’ Shirley rolde met haar ogen. ‘Ik weet niet wie z’n mond voorbij heeft gepraat bij het Ruimteonderzoeksteam, maar commandant Kelso is niet bepaald blij met al die aandacht. Het was helemaal niet de bedoeling dat het nu al in de media terecht zou komen, die sonde die ze naar dat zwarte gat gaan schieten.’

Ze stapten de deur uit en Anna sloeg links af. ‘We gaan eerst naar de benedendekken,’ zei ze. ‘Dat is waar al het vermaak zit. Op de bovenste paar dekken zitten alle wetenschappelijke afdelingen, en de dekken er tussenin is waar alle woonruimte is. Het habitatdek, noemen we dat hier. Dek tien en elf.’

‘En waar wonen jullie?’

‘Op dek elf, net als jij,’ antwoordde Shirley. ‘Jij zit in sectie twee en wij in vier.’

De lift bracht hen naar beneden naar dek acht, waar de Saturnusboulevard zich bevond. Tori had een plattegrond bij zich om te kijken waar ze liepen, en ze voelde zich net een soort toerist die voor het eerst een stad op Aarde bezocht en geen idee had waar ze naartoe moest. Op Mars waren de steden allemaal in kaarsrechte lijnen gebouwd en volgens hetzelfde systeem. Als je eenmaal de weg in één stad kende, dan wist je overal de weg. Maar Desida Twee zat anders in elkaar: het leek op een reusachtige vliegende schotel met een uitstekend bovengedeelte waar alle antennes zich bevonden. Daar was ook het Observatorium. De brede gangen die de verschillende ringen op elk dek met elkaar verbonden leken net op de spaken van een wiel, of een soort gigantisch

spinnenweb. En ze hadden geen nummers, maar namen: op dek acht waren ze allemaal naar vroegere presidenten op Aarde vernoemd.

‘Wie was Barack Obama nou weer?’ mompelde Tori toen ze de hoek omsloegen naar een wat bredere straat.

‘Geen idee, eigenlijk,’ zei Anna afwezig. ‘Een of andere Amerikaanse president, dacht ik. Sorry, geschiedenis is niet mijn sterkste punt.’

Toen ze eenmaal de Saturnusboulevard hadden bereikt, bleef Tori even met open mond stilstaan. Er waren zoveel winkels, restaurants, fitnessruimtes en leuke barretjes op de boulevard. In het midden van de brede straat was een soort plein met een reusachtige fontein die van binnenuit werd verlicht door lichtjes in allerlei kleuren. Eromheen stonden Martiaanse cactusbomen. Ze waande zich bijna thuis, maar daar zou niemand er natuurlijk over piekeren om zo’n pompeuze fontein neer te zetten. Ze moesten zuinig zijn met water, tenslotte. Mars was prachtig, maar ook gortdroog.

‘Gaaf hè?’ Anna straalde helemaal. ‘Wil je zo even een drankje doen in onze favoriete bar?’

‘Ja! Laten we naar de *Spark* gaan,’ viel Shirley haar bij. ‘Geloof me, dat wordt ook jouw favoriete hang-out.’

‘Nou, ik ben benieuwd!’ Tori dook snel weg achter Anna toen een groepje journalisten aan kwam lopen aan de andere kant van de fontein. ‘Laat maar zien.’

Ze klommen de trap op die in een grote boog omhoogliep langs een aantal luxe winkels en uitkwam op een balustrade die over de hele boulevard uitkeek.

‘Kijk, hier is het.’ Anna trok Tori mee naar een bar die aan de buitenkant was versierd met sterren en een maan. Een uithangbord in de vorm van een komeet prijkte boven de deur en er stond met lichtgevende verf ‘The Spark’ op geschilderd. Het zag er knus en twintigste-eeuws uit; echt helemaal haar ding.

‘Het ziet er super uit,’ vond Tori. ‘Als je me nu ook nog vertelt dat ze hier twintigste-eeuwse muziek draaien, dan ga ik hier wonen.’

‘Zet je tent maar alvast op,’ zei Anna met een grijns. ‘Want dat is zo!’

Ze kozen een plek in de hoek direct naast de ingang, waar een grote, blauwe driezitsbank stond. Shirley liep linea recta naar de bar en Anna en Tori claimden de bank alvast.

‘En... hoe namen je ouders het op toen je ze vertelde dat je hier wilde afstuderen?’ Anna keek haar nieuwsgierig aan.

Tori frummelde aan de zoom van haar broek met wijde pijpen. ‘Nou, niet zo goed,’ bromde ze. ‘Maar ze waren dan wel weer met me eens dat dit fantástisch op mijn CV zou staan.’ Ze jubelde het woord ‘fantastisch’ op de manier die haar moeder had gebruikt, en Anna grijnsde. ‘Maar goed... dit was mijn keus, en ik ben blij dat ik er ben.’

Ze lieten het onderwerp even voor wat het was. In plaats daarvan vertelde Anna haar vriendin van alles over de expedities die ze binnenkort zouden gaan maken. Toen Shirley met de drankjes aan kwam lopen, wist Tori alweer een hoop meer over wat haar te wachten stond.

Shirley begon Anna één of andere vette roddel te vertellen over een gemeenschappelijke collega, en Tori’s gedachten dwaalden af. Ze liet haar ogen door de ruimte glijden, maar haar blik bleef hangen bij een groepje van vijf mannen die even verderop aan een tafeltje zaten met een drankje voor zich. Een van die mannen was de leidinggevende uit de vrachtruimte, die haar zo misprijzend had aangestaard toen ze nog in haar Elitekleding liep. Ze merkte dat hij haar met een peinzende blik aankeek. Hij vroeg zich vast af waarom ze plotseling zulke compleet andere kleren droeg. Nou, prima. Hij zou zich moeten schamen voor zijn eerdere lompe gedrag.

Tori keek snel weg en hoopte maar dat hij niet had gezien dat zij *hem* had gezien. ‘Zal ik het volgende rondje halen?’ onderbrak ze Shirley toen die weer aan een ander verhaal begon over twee meisjes in de Hydrocultuur-afdeling die vorige week op een vreselijke date waren gegaan.

‘Nee joh, blijf lekker zitten,’ wuifde Shirley haar aanbod weg. ‘Wij trakteren. Ik haal zo nog wel wat.’

Anna stootte Tori zachtjes aan. ‘Mag ik trouwens even opmerken dat je al sinds we hier zijn neergestreken totaal wordt uitgecheckt door Alen Novak?’

‘Wat?’ siste Shirley.

Tori slikte. ‘Wie bedoel je?’ fluisterde ze zenuwachtig. Maar eigenlijk wist ze het antwoord wel. Dat kon bijna niet missen.

Anna liet haar stem dalen. ‘Lange, Kroatische man, jaar of dertig, halflang blond haar, donkere wenkbrauwen, donkere oogopslag... zie je hem?’ mompelde ze.

Tori hoefde niet eens te kijken. ‘Ja, ik zie hem.’

‘Ik weet niet of je daar blij mee moet zijn,’ merkte Shirley op. ‘Hij heeft zes jaar in de gevangenis gezeten voordat hij hier een baan kreeg. Smokkelen, diefstal, fraude, noem maar op.’

Tori gaapte haar verbijsterd aan. ‘Hoe is hij dan in vredesnaam hier terecht gekomen? Hebben ze hier één of ander Desidaans programma voor ex-bajesklanten?’ Ze kon haar oren niet geloven. Zo’n man had hier toch niets te zoeken?

‘Nou, ik heb me laten vertellen dat hij diverse studies heeft afgerond in gevangenschap, dus dom is hij absoluut niet,’ vervolgde Shirley. ‘Hij wilde zijn baankans vast vergroten als hij eenmaal weer vrij zou zijn. Die man is serieus een genie; hij spreekt iets van tien talen of zo, hij is supergoed in exacte vakken...’

‘Hij kende mensen die hier mensen kenden,’ voegde Anna toe. ‘Daarom is hij hier terecht gekomen. En hij heeft binnen no time promotie gemaakt. Hij doet zijn werk goed: hij is ons Hoofd Beveiliging.’

Tori beet op haar lip. ‘Juist ja. En deze geniale ex-crimineel genaamd Alen Novak ziet mij wel zitten?’

Shirley en Anna knikten tegelijk. ‘Hij kijkt nog steeds deze kant op,’ fluisterde Shirley. ‘Hij vreet je zowat met z’n ogen op.’

‘Nou, lekker belangrijk,’ snauwde Tori plots geïrriteerd. ‘Ik heb nog nooit zo’n onbeleefd figuur meegemaakt. Hij liep me totaal af te zeiken in de vrachtruimte, een paar uur geleden. Hij denkt dat ‘ie cool is of zo.’ Ze kleurde een beetje, want als ze heel eerlijk was, had hij niet alleen maar gemeen gedaan. Hij had haar ook op een manier aangekeken die haar hart sneller had doen slaan. Hij *was* ook echt cool, maar ze

slikte nog liever haar tong in dan dat ze dat zou toegeven aan haar vriendinnen.

‘Huh? Heb je al met hem gepraat dan?’ vroeg Anna.

Tori knikte. Niet alleen dat. Hij had een onuitwisbare indruk achtergelaten, ondanks zijn onbeleefde gedrag. Had hij echt met haar geflirt? Of was *zij* begonnen? Zij had die stomme opmerking eruit geflapt over zijn mooie ogen, tenslotte.

‘Weet je wat?’ zei ze, en stond resoluut op van de bank. ‘Waarom gaan we niet lekker ergens anders heen? Ik wil die bovenste dekken ook wel zien. Gaan jullie mee?’

3

‘Dit is echt fantastisch,’ riep Tori uit toen ze een blik om zich heen wierp. Ze stonden in het midden van de afdeling Astrobiologie. ‘Zoveel apparatuur heb ik nog nooit in één ruimte bij elkaar gezien.’

Meneer LaFleur wierp haar een stralende lach toe. ‘Ik ben blij dat je het wat vindt,’ zei hij. ‘Fijn dat je bij ons team komt. Je tentamencijfers liegen er niet om. De universiteit van Noord-Mars zag je vast met lede ogen vertrekken.’

Tori haalde haar schouders op. ‘Nou ja, ik sta nog steeds ingeschreven. Maar ik vind dit veel leuker dan hoorcolleges. Hier leer ik vast veel meer van.’

‘Gaat Tori ook mee op die missie over een paar dagen, meneer LaFleur?’ vroeg Anna aan het Hoofd Astrobiologie.

‘Natuurlijk,’ zei die. ‘We gaan naar Enceladus om in het zuidpoolgebied wat watermonsters te nemen. Op die plek waar het ondergrondse water in een soort stoomfontein naar buiten komt. Hopelijk zitten er bacteriën in dat water.’

Het klonk niet erg spannend, maar dat was het wel. Dit was een van de redenen waarom Tori hier had willen werken: wetenschappers hadden leven ontdekt op een aantal manen van Saturnus! Oké, het was niet net zo sensationeel als het verhaal waar de kranten zich nu op hadden gestort – een sonde die door een zwart gat naar een onbekend deel van het universum werd gestuurd en misschien wel intelligent buitenaards leven zou ontdekken – maar het was wel écht.

‘Dank u wel dat u mij mee wilt hebben, meneer,’ zei Tori met een glimlach.

Toen ze weer naar buiten stapten, draaide Shirley zich naar de twee andere meiden om. ‘Hé, zullen we vanavond ook eten in de Spark? Ik wil best die lancering van de sonde zien, maar als we naar het Wijde Oog gaan, zien we toch geen barst. Daar gaat iedereen natuurlijk staan.’

Het Wijde Oog was de bijnaam voor het gigantische, ellipsvormige raam dat vanaf de boulevard uitkeek in de ruimte. Soms was het raam

naar Saturnus toegedraaid, maar over een paar uur zou het ruimtestation speciaal worden gedraaid zodat de sonde te zien zou zijn als die verdween in het geheimzinnige zwarte gat.

‘Goed idee,’ knikte Anna. ‘En dan vallen we ook niet zo op bij de journalisten.’ Plagend porde ze Tori in haar zij.

‘Wat heb je toch altijd briljante plannen.’ Tori lachte. ‘Maar ik wil eerst even naar boven om mijn portemonnee te halen. Deze keer is het mijn beurt om te trakteren, ook op eten, oké?’

De drie meisjes namen de lift naar dek elf en namen toen een sluiproute naar de Spark om de hordes mensen te ontwijken die zich al op de boulevard hadden verschanst om het spektakel te zien. Tori wierp een blik op het podium dat naast de fontein werd opgebouwd. Een groepje werklui was bezig om een spreekgestoelte en een microfoon klaar te zetten voor commandant Kelso. Ze wist inmiddels al dat Kelso niet bepaald lyrisch was over alle media-heisa, maar het zag ernaar uit dat hij nu het spelletje maar braaf mee zou spelen en van de nood een deugd wilde maken. Een speech voor de journalisten en toeristen zou het goed doen.

‘Zullen we hier weer gaan zitten?’ stelde Shirley voor en wees naar de blauwe bank. ‘Onze borden kunnen we wel kwijt op de koffietafel. En dan kunnen we ook kaarten! Ik zag hier afgelopen vrijdag wat kaartspelletjes achter de bar liggen toen ik bardienst draaide.’

‘Draai jij bardiensten?’ vroeg Tori verbaasd. ‘Ik had geen idee dat je ambities in die richting had.’

Shirley grinnikte. ‘Nou, het is meer om te helpen. De Spark ging een paar maanden geleden bijna dicht vanwege financiële problemen, dus de eigenaar heeft wat vrijwilligers gevraagd om te helpen en zo bij te dragen. En aangezien dit de coolste bar van de boulevard is, heb ik mijn hulp aangeboden. Jack is er superblij mee.’

‘Ja, alles voor Jack,’ zei Anna giechelig en ze knipperde met haar ogen.

‘Hou je mond.’ Shirley werd zo rood als een tomaat.

Tori lachte. ‘Hoe heet hij van z’n achternaam? Daniels?’ Ze dook weg toen Shirley haar wilde stompen. Op dat moment kwam een vrien-

delijk uitziende jongeman met zwart haar in een staartje hun kant opgelopen met een opschrijfboekje in zijn hand. ‘Willen jullie al eten?’ vroeg hij. ‘Of gaan jullie alleen drankjes bestellen?’

‘Nee, we willen wel wat eten, hoor,’ zei Anna. ‘Jack, kun je ons de grote champignonpizza brengen zodat we kunnen delen?’

‘Aha, dus dat is Jack,’ plaagde Tori haar vriendin toen Jack eenmaal buiten gehoorsafstand was. ‘Niet verkeerd, lieverd.’

Shirley glimlachte alleen maar verlegen.

De pizza was heerlijk, en na het eten stond Anna op om een blik te werpen op de boulevard. Vanaf de balustrade keek ze naar beneden. ‘Ze zijn nog niet begonnen,’ riep ze over haar schouder. ‘Zullen we eerst maar eens een potje blackjack spelen dan?’

Terwijl Tori de kaarten schudde, kreeg ze plots het gevoel dat ze in de gaten werd gehouden. Toen ze voorzichtig opkeek, zag ze dat Alen inmiddels was binnengekomen en aan een hoge tafel was gaan staan met twee andere jonge mannen die er nogal Slavisch uitzagen. Zijn blauwe ogen waren op haar gericht, en deze keer had het geen zin om haar hoofd weg te draaien: hij had haar duidelijk zien kijken. Tori wierp hem een geërgerde blik toe en keek toch gewoon weg, ook al wist hij nu dat ze hem had gezien. Afwezig schudde ze de stapel kaarten verder.

‘Alarm,’ fluisterde Anna. ‘Kroatische spion op drie uur.’

‘Ja, ja, ik had hem al gezien,’ mompelde Tori. ‘Staat hij nog steeds te staren?’

‘Ja, dat kan je wel zeggen. Het verbaast me dat je kleren *zichzelf* niet spontaan uittrekken.’

Oké... nu was het verdorie genoeg. Alen vond het blijkbaar leuk om haar en het gevoel te geven dat ze een snob was op wie hij neerkeek, en haar gelijktijdig aan te staren en haar uit haar tent te lokken tot ze wel terug móést kijken. Dus terugkijken deed ze. Met een ruk keek ze op en staarde ze hem recht aan. Zonder te knippen boorde Tori haar ogen in de zijne, in de volle verwachting dat hij nu vast wel zou wegstijgen omdat ze hem op heterdaad betrapt had. Zijn ogen – zijn mooie, blauwe ogen – beantwoordden echter onbeschaamd haar blik, en vernauwden

zich een beetje toen hij langzaam begon te glimlachen. Shit, dit ging helemaal niet zoals ze had gedacht. Hij liet haar blik nog steeds niet los.

Met een blos keek ze weg en staarde naar beneden, naar haar handen die nog steeds de stapel kaarten vasthielden. ‘Ik ga even bier halen,’ kondigde ze abrupt aan, en ze duwde Anna de kaarten in handen. ‘Deel jij?’

Zonder op antwoord te wachten, stond ze op en liep ze naar de bar. Inmiddels was de Spark helemaal afgeladen met mensen die nog een drankje wilden doen voor de lancering zou beginnen, dus er stond een behoorlijke drom mensen te wachten.

Tori ging in de rij staan aan de rechterkant, geduldig wachtend op het bier dat ze met wat handgebaren had besteld. Plots werd ze zich bewust van iemand die achter haar aansloot en met zijn handen aan weerskanten van haar op de bar steunde. Ze zat gevangen tussen twee armen...

Tori slikte de brok in haar keel weg en keek in de spiegelende wand van de bar om te zien wie er achter haar stond. Natuurlijk; het was Alen. Dat had ze kunnen weten.

‘Wat kom je doen?’ zei ze nerveus, zonder zich om te draaien.

Haar adem stakte in haar keel toen Alen iets naar voren leunde en half tegen haar aan kwam staan. Zijn warme lichaam was zo vlakbij dat haar spiegelbeeld een blos kreeg. Hij liet zijn hoofd wat zakken en zijn mond kwam tot vlakbij haar oor toen hij haar vraag beantwoordde.

‘Je keek me net zo intens aan, Tori,’ mompelde hij.

Wat... kende hij haar naam? Hoe kende hij die? Had hij soms naar haar gevraagd?

Haar hart klopte in haar keel. ‘Ja, dus?’ probeerde ze te snauwen, maar het klonk meer als nerveus gepiep.

‘Dus... dacht ik dat we misschien nog eens een poging tot een gesprek konden doen,’ ging hij verder op zachte toon. Zijn stem klonk warm en sexy.

Allemachtig. Die spanning die er tussen hen hing... Tori was bijna verbaasd dat ze die niet in de spiegel kon zien. Haar knieën leken wel